

DN.se

EN UTSKRIFT FRÅN DAGENS NYHETERS NÄTUPPLAGA, DN.SE, 2010-12-07 23:28

Artikeln ursprungsadress: <http://www.dn.se/kultur-noje/konsertrecensioner/loney-dear-och-goteborgs-symfoniker-pa-goteborgs-konserthus-stenhammarsalen-1.1223137>**KONSERTRECENSIONER**

Loney dear och Göteborgs symfoniker på Göteborgs konserthus, Stenhammarsalen

Publicerat 2010-12-05 12:13

MUSIKRECENSION**Artist:** Loney dear och Göteborgs symfoniker**Plats:** Göteborgs konserthus, Stenhammarsalen

Foto: Martin Rörberg/Rockfoto Ge mig ett "f"! Loney dear bad publiken att bidra med en ton.

Inför releasen av sitt senaste album "Dear John" berättade Loney dear (Emil Svanängen), lite överraskande, att det växt fram medan han oavbrutet hade lyssnat på Allan Petterssons sjunde symfoni. En påfallande lågmäld och nyanserad singer/songwriter påverkad av en extremt känslotark romantiskt färgad orkestermusik och som komponerats av en tonsättare som brukade kalla sig för "En ropandes röst"? Ja, varför inte? För lyssnar man närmare på Loney dears musik så hör man hur där ofta växer fram, om inte soundet av en hel symfoniorkester, så i varje fall av en musikkår med bleckblås och pukor som vill bära i väg med sångaren tills han inte riktigt vet vem som styr längre – tills han kanske blir just "en ropandes röst".

I Stenhammarsalen i fredags, med sitt band och nio musiker ur Göteborgs symfoniker, verkar han också stortrivs. Med nya arrangemang av dirigenten Martin Schaub och den amerikanske stjärnarrangören och tonsättaren Nico Muhly (Jónsi, Grizzly Bear och Antony and the Johnsons) får låtarna en ny klangbredd och en dynamik som inte alltid kommer fram på skivorna. Loney dear är också något av en multiinstrumentalist och kan inte dölja hur han lever med i alla stämmor. Som när han introducerar ett nästan osannolikt funkigt virtuost bidrag från bastuban eller när han själv tar över xylofonen i den underbara "Take it back", fastnar med armen till sin lite för stora kofta och efteråt leende förklarar vilken ton han missade.

Finaste stunden är dock när Loney dear inte tycker att det räcker med symfonikerna utan ber publiken att bidra med ett högt "f" medan han sjunger sin kanske allra vackraste låt – "Under a silent sea". Ett ögonblick då Stenhammarsalen förvandlas till ett enda vibrerande tonhav som inte står långt ifrån Allan Petterssons sällsamt nåderika ljus. Och som fick mig att önska att detta möte snarast borde repriseras – men då på stora scenen och med tre gånger så många symfoniker på podiet.

Martin Nyström
musik@dn.se

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt.